

Sygn. akt II KK 187/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2017 r.

sprawy **M.M.**

skazanego z art. 159 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt V Ka .../16,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt II K .../15,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego M.M.

kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M.M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 28 lutego 2015 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym dotychczas mężczyzną, w stosunku do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, pobił M. K. kopiąc i uderzając pięściami po całym ciele w wyniku czego naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszkodzenia ciała, przy czym w czasie zajścia użył maczety, zadając cios w nogę, powodując w ten sposób obrażenia w postaci rany ciętej podudzia i otwartego złamania prawej kości piszczelowej, co naruszyło

funkcjonowanie organizmu na czas powyżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 159 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.;

II. od bliżej nieustalonego czasu do dnia 13 września 2013 r. w R. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiał krzewy konopi innych niż włókniste, umieszczonych w wykazie środków odurzających grupy 1-N oraz 1V-N stanowiących załącznik nr 1 do w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z których uzyskał znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste w postaci 14,6 g kwiatostanów oraz 1.092,65 g liści, tj. o czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w dniu 13 września 2013 r. w R. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci:

- marihuany - ziela konopi innych niż włókniste o wadze 2440,069 g umieszczonej w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 1 do w/w ustawy,

- amfetaminy o wadze 181,83 g umieszczonej w wykazie środków odurzających z grupy 11-P stanowiącym załącznik nr 2 do w/w ustawy,

- żywicy konopi zmieszanej z amfetaminą o wadze 0.75 g umieszczonej w wykazie środków odurzających z grupy 1-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 1 do w/w ustawy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

IV. w dniu 13 września 2013 r. w R. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przyrządy służące i przeznaczone do niedozwolonego wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste umieszczonej w wykazie środków odurzających z grupy 1-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 1 do w/w ustawy w postaci wentylatorów, rur wentylacyjnych, filtrów, lamp z odbłyсками, testerów podłoża oraz nawozów, tj. o czyn z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r., Sąd Rejonowy w R. uznał M. M. za winnego wszystkich zarzuconych czynów i:

- a/ za czyn z pkt I aktu oskarżenia, wyczerpujący dyspozycję art. 159 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- b/ za czyn z pkt II aktu oskarżenia, wyczerpujący dyspozycję art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 124), na podstawie art. 63 ust. 3 wskazanej wyżej ustawy wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- c/ za czyn z pkt III aktu oskarżenia, wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 62 ust. 2 wskazanej wyżej ustawy wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności,
- d/ za czyn z pkt IV aktu oskarżenia, wyczerpujący dyspozycję art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 54 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. Sąd orzeczone w pkt 1b, 1c i 1d kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 marca 2015 r. od godz. 12.20 do 4 lutego 2016 r.

Wyrok ten apelacją zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i zarzucił:

„1) na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. - naruszenie przepisów postępowania: art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

- a) naruszenie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) oraz zasady swobodnej oceny sędziowskiej (art. 7 k.p.k.) poprzez
- b) bezzasadne uznanie wyjaśnień oskarżonego za niepolegające na prawdzie, podczas gdy są one zgodne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami samego pokrzywdzonego, M. K., który konsekwentnie, wbrew bezpodstawnym ustaleniom Sądu, podawał, że to nie oskarżony był osobą, która w dniu 28 lutego 2015 r. zaatakowała go;
- c) bezkrytyczne danie wiary zeznaniom B. B., która jako jedyna wskazuje na oskarżonego, jako sprawcę zdarzenia z dnia 28 lutego 2015 r., podczas gdy zeznania te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie

materiale dowodowym, a wiarygodność świadka powinna zostać oceniona przez Sąd przez pryzmat jego problemów psychicznych (potwierdzonych również przez świadka M. B.) oraz konfliktu pomiędzy oskarżonym a synem B. B.;

d) bezpodstawne przypisanie oskarżonemu sprawstwa zdarzenia z dnia 28 lutego 2015 r., na podstawie wcześniejszego posiadania podobnego narzędzia;

e) bezpodstawne uznanie, że świadek A. S. w trakcie zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym rozpoznała oskarżonego M. M., a na rozprawie w dniu 18.09.2015 zmieniła swoje zeznania pod wpływem strachu przed oskarżonym, podczas gdy świadek konsekwentnie przez cały czas trwania postępowania (również przygotowawczego) twierdziła, że nie jest pewna kim byli napastnicy, a na rozprawie w dniu 18.09.2015 jedynie potwierdziła wcześniej składane zeznania;

f) bezpodstawnym niedaniu wiary zeznaniom A. M. i E. M., w zakresie w jakim podawały, że w dniu 28 lutego 2015 r. oskarżony w czasie, kiedy miało mieć miejsce pobicie M. K. przebywał w ich towarzystwie;

g) bezpodstawnym przyjęciu, że świadek B. K. celowo zataja osobę sprawcy, którą jest oskarżony M.M.;

h) bezpodstawnym uznaniu, że biegły lekarz chirurg W. P. zmienił opinię przygotowaną w postępowaniu przygotowawczym, której wnioski podtrzymał na rozprawie w dniu 13.10.2015 r., podczas gdy biegły ten nie sporządził kolejnej opinii, z uwagi na niestawiennictwo pokrzywdzonego na badaniu, a swoją „opinię” w sprawie wyraził jedynie lekarz K. K., który przyjmował pokrzywdzonego M. K. do szpitala, ale który nie jest biegłym z zakresu chirurgii;

i) dowód z opinii biegłych - wiadomości specjalne

naruszenie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) oraz zasady swobodnej oceny sędziowskiej (art. 7 k.p.k.), poprzez wybiórczą i nieobiektywną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego m.in. wyjaśnień oskarżonego M. M., który konsekwentnie wskazywał, że ujawnione w trakcie przeszukania posesji w R. stanowiącej własność D. F. przyrządy miały służyć do produkcji znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy oskarżony był kolejną osobą, która wynajmowała skazaną posesję, co zeznał świadek właściciel D. F. i nie może on odpowiadać za rzeczy (w tym środki odurzające) zgromadzone tam najprawdopodobniej przez poprzedniego najemcę;

2) w konsekwencji powyższych naruszeń postępowania karnego, na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż:

a) oskarżony w dniu 28 lutego 2015 r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą pobił M. K., w sytuacji gdy nawet sam pokrzywdzony temu zaprzecza, ponadto brak jest na sprawstwo oskarżonego jakichkolwiek dowodów za wyjątkiem pomówień B. B.;

b) czyn opisany powyżej polegał m.in. na użyciu maczety, w sytuacji gdy opinia biegłego W. P. na to nie wskazuje, a Sąd nie mógł w tym zakresie poczynić własnych ustaleń, ze względu na brak wiadomości specjalnych;

c) oskarżony od bliżej nieustalonego czasu do dnia 13 września 2013 r. uprawiał krzewy konopi, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany, amfetaminy oraz żywicy konopi zmieszanej z amfetaminą oraz posiadał przyrządy służące i przeznaczone do niedozwolonego wytworzenia znacznej ilości środków odurzających, w sytuacji, gdy Sąd w żaden sposób nie ustalił do kogo należały wskazane narzędzia i materiały”.

Niezależnie od powyższego zarzutu, zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił, „na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażącą surowość orzeczonej łącznej kary 6 lat pozbawienia wolności, poprzez nieuwzględnienie w wystarczającym względzie sytuacji rodzinnej, a także zachowania oskarżonego (podjął stałą pracę), co uzasadnia prognozę, iż wymierzona kara w niższym wymiarze, spełni swoje funkcje i cele.”

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wyrok zaskarżył także prokurator, który we wniesionej na korzyść oskarżonego apelacji, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec M. M. kary łącznej w stosunku do wszystkich orzeczonych kar jednostkowych pomimo istnienia ku temu warunków.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. M. kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 27 października 2016 r., zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczył jednocześnie na poczet wymierzonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności wskazany przez Sąd I instancji. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obrońca, we wniesionej na korzyść skazanego M. M. kasacji, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na obrazie przepisów:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonego M. K. wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie polegające na całkowicie dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebrany materiał dowodowy, który prawidłowo oceniony pozwalał na dokonanie ustaleń faktycznych jednoznacznie uniemożliwiających na przypisanie oskarżonemu winy zarzucanego mu przestępstwa opisanego art. 159 § 1 k.k.,
- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadka B. B. wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie, polegające na całkowicie dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego w sprawie, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebrany materiał dowodowy, który prawidłowo oceniony pozwalał na dokonanie ustaleń faktycznych jednoznacznie uniemożliwiających przypisanie oskarżonemu winy zarzucanego mu przestępstwa opisanego art. 159 § 1 k.k.
- art. 2 § 1 i 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, polegające na dokonaniu oceny dowodów z zeznań świadka B. B. wbrew zasadom wyrażonym w tych przepisach, w sytuacji, gdy świadek zmieniał swe zeznania co

do zakresu rzekomo popełnionych przestępstw, czasu, miejsca, sposobu popełnienia przestępstwa oraz osób obecnych przy popełnianiu przestępstwa;

- art. 177 § 1 k.p.k. w zw. 170 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków G. B. i S. W. wbrew zasadom wyrażonym w tych przepisach, w sytuacji gdy świadkowie posiadali wiedzę o relacjach łączących oskarżonego ze świadkiem oskarżenia B. B., art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., polegający na niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego z opinii zespołu biegłego toksykologa na okoliczność procentowej zawartości substancji zakazanych w częściach roślin zatrzymanych na posesji wynajmowanej przez skarżącego,

- art. 193 § 1 k.p.k. w zw. 192 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy ustaleń Sądu I instancji i orzekaniu na podstawie opinii biegłego psychologa, podczas gdy opinia wydana w przedmiotowej sprawie jest niejasna, niepełna i wewnętrznie sprzeczna, przede wszystkim w zakresie możliwości postrzegania otoczenia, określenia dyspozycji świadka ze względu na długoletnie zażywanie środków i leków uspokajających, a także możliwości konfabulacji w zeznaniach B.B.”

W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku ze względu na fakt, iż orzeczenie Sądu Odwoławczego dotknięte było rażącym naruszeniem prawa, które łączyło się ściśle z orzeczeniem Sądu Rejonowego w R. i wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego M. M. kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnieść należy, że Sąd Okręgowy, stosując się do

nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał wniesiony środek odwoławczy, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k. podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji obrońcy za niezasadne.

Nie sposób skutecznie stawiać w rozpoznawanej sprawie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., w zakresie oceny zeznań świadków M. K. (pokrzywdzonego) i B. B., w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanego przepisu. Sąd Odwoławczy podkreślił, że nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy uznał za własne stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny zeznań pokrzywdzonego M. K. Zdaniem Sądu, pokrzywdzony nielogicznie i niezgodnie z doświadczeniem życiowym podawał na rozprawie, że nie wiedział, kto i dlaczego go gonił i pobił, a także sprzecznie z zeznaniami świadka B.B. i charakterem rany na nodze zaprzeczył, by napastnicy mieli maczetę. Pokrzywdzony się bał (w chwili zdarzenia, jak i później, na etapie postępowania sądowego), uciekał przed skazanym oraz drugim napastnikiem, „ze strachu nie rozpoznał w oskarżonym jednego z napastników” (k. 7 uzasadnienia SR), a na rozprawie starał się wykluczyć winę skazanego.

Sąd odwoławczy, jak i Sąd Rejonowy, dokonały oceny zeznań świadka B. B. w korelacji w innych ujawnionych w sprawie dowodami, w tym zeznaniami pozostałych świadków, jak również wyjaśnieniami samego skazanego. Sądy dokonały oceny zeznań świadka posiłkując się opinią biegłego psychologa, który nie stwierdził, aby występowały u niej skłonności do konfabulacji. Świadek miała zachowaną zdolność postrzegania i relacjonowania spostrzeżeń, co dało Sądowi podstawy do uznania jej zeznań za konsekwentne, logiczne i wewnętrznie spójne, co do osoby skazanego, jako sprawcy czynu, który widziała, jak również okoliczności jego popełnienia, a także odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń, co z kolei znalazło potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej ze szpitala.

Sądy rozpoznające niniejszą sprawę wzięły pod uwagę, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, opierając

swoje rozstrzygnięcia na wszystkich dowodach przeprowadzonych w niniejszej sprawie.

Obrońca skazanego stawiając zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. wskazał na zmienność zeznań świadka B. B., co skutkowało zaistnieniem wątpliwości, które rozstrzygnięte zostały na niekorzyść oskarżonego. Zasadnym wydaje się przypomnienie, że podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można, więc mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą, nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Nie jest także zasadny zarzut naruszenia przepisu art. 177 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadków G. B. i S. W. Oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka S. W., Sąd Okręgowy podniósł, że w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia postępowania. Jednocześnie zwrócił uwagę, że świadek ten, w związku z uprzednim przesłuchaniem oskarżonego na okoliczność powołania wymienionego świadka, miałby zeznawać na okoliczność telefonicznej rozmowy z pokrzywdzonym i tego „że pokrzywdzony również twierdził, że oskarżonego w miejscu zdarzenia nie było” (k. 1364/VIII).

Odnośnie do wniosku o przesłuchanie świadka G.B., na okoliczność stanu zdrowia świadka B.B., Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 17 listopada 2015 r. (k.1083verte/tom VI) oddalając go na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. uznał, że dowód ten będzie nieprzydatny w sprawie. Jednocześnie wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłej psycholog, która wypowiedziałaby się czy u świadka B.B. stwierdza się skłonność do konfabulacji oraz czy w dniu zdarzenia oraz w chwili składania zeznań świadek miała zachowaną zdolność postrzegania i relacjonowania swoich spostrzeżeń. Powołana biegła w pisemnej opinii wypowiedziała się co do stanu psychicznego świadka B.B. i nie stwierdziła, aby występowały u niej skłonności do konfabulacji. Nadto świadek miała zachowaną

zdolność postrzegania i relacjonowania spostrzeżeń (opinia k.1128-1230/tom VI). W kontekście opinii biegłej i zarzutu obrazu art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 192 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. również stwierdzić należy jego bezzasadność. Stosownie bowiem do treści art. 201 k.p.k. sąd może powołać innych biegłych tylko wtedy, gdy stwierdzi, że opinia jest niepełna lub niejasna, albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Żadna z tych sytuacji w przedmiotowej sprawie nie miała miejsca, wobec czego brak było podstaw do powołania kolejnych biegłych. Sąd posiadając pisemną opinią biegłego dotyczącą świadka B. B. (k.1128-1230/VI) uznał ją w pełni za wiarygodną.

Abstrahując od uzasadnionego stanowiska Sądu odwoławczego oddalającego wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka G.B., sam obrońca na rozprawie głównej w dniu 15 grudnia 2015 r. cofnął wniosek o przesłuchanie wymienionego świadka z uwagi na dopuszczenie opinii psychologa (k.1097verte/VI), stąd też stawiany w kasacji w tym zakresie zarzut jawi się, jako nieporozumienie.

Opinia biegłego dotycząca zabezpieczonych środków odurzających nie została przez Sąd zakwestionowana, była bowiem logiczna, jasna, zupełna i oparta na wiedzy i doświadczeniu życiowym. Mając na uwadze treść opinii, Sąd oddalił wniosek o wydanie ponownej opinii toksykologicznej, jednocześnie podnosząc, iż zmierza on do przedłużenia postępowania. W opinii biegły wyjaśnił czemu przyjął, że zabezpieczone w wynajmowanym przez oskarżonego domu rośliny zawierają substancje zabronione i czemu uznał je za środki odurzające zgodnie z treścią ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.